

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 57

Fredag den 5. juli 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er det 57. møde i træk, vi har holdt. Tak, fordi I er kommet. Mit navn er Anastasia Battle, jeg er jeres ordstyrer i dag; mine medordstyrere er Dennis Small og Dennis Speed (vi kalder dem gerne bare Denniserne). Vi har en række mennesker på i dag, som vil tale om et meget vigtigt dokument, som vi udsendte i går i uafhængighedserklæringens ånd. Vi kaldte det "Uafhængighedserklæring fra overhængende atomkrig; begynd forhandlinger om fred nu!" Hvis du ikke har haft mulighed for at læse eller underskrive det, vil jeg lægge det ud i chatten om et øjeblik. Gør det venligst, og del det rundt. Vi vil virkelig gerne sætte en masse ting i gang. Vi får en række rapporter om det. Vi har en masse cirkulation og genopslag; det har været fremragende med hensyn til at mobilisere folk til at tænke på denne fare for atomkrig, og hvordan vi løser denne krise lige nu.

Jeg vil gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som vil sætte tingene på plads for os. Helga er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej til jer alle sammen. Mange ting sker meget hurtigt, fordi vi befinder os i en tektonisk ændring af verdensordenen, så det er helt normalt, at begivenhedernes hastighed øges i forhold til normale tider. Den mest interessante og faktisk positive udvikling er det faktum, at Ungarns premierminister Orbán er i Moskva lige nu. Han har allerede haft et fælles møde med præsident Putin. Det er ekstremt vigtigt. Ungarn overtog EU-formandskabet i seks måneder den 1. juli. Den 2. juli var Orbán allerede i Kiev, hvor han talte med præsident Zelenskyj. Som jeg nævnte, var

han nu den 5. juli i Moskva og mødtes med Putin. Den første læsning af responsen er ganske opmuntrende. Putin sagde, at han betragter dette som en meget vigtig begyndelse; at han er taknemmelig for, at Orbán kom. Han blev briefet af Orbán om det vestlige syn på situationen, og de diskuterede måder at løse Ukraine-krisen på. Det er klart, at alle mulige mennesker i Bruxelles er begyndt at hyperventilere. Von der Leyen sagde, at Orbán ikke har EU's mandat. Charles Michel sagde det samme. Von der Leyen sagde endda, at dette er eftergivenhed; og Stoltenberg sagde også, at Orbán ikke har noget [NATO-]mandat, og at der ikke er nogen tegn på, at Putin er klar til fred.

Diskussionen viser tydeligvis det modsatte, nemlig at der er en vigtig bevægelse. Jeg synes, det er et meget første, håbefuldt tegn, for det, vi hele tiden har sagt, er, at vi absolut må vende tilbage til diplomatiet og en forhandlingsløsning. Det betyder ikke, at man med det samme kan sige, hvem der har ret, og hvem der tager fejl, men der er ikke noget alternativ til diplomati i en tid med atomvåben.

Den anden dramatiske udvikling, som jeg kun vil komme ind på, er naturligvis valgresultatet i Storbritannien, hvor de konservative led et jordskreds Nederlag. De konservative har nu kun 131 pladser mod Labours 410 pladser. Det betragtes generelt som et jordskælv efter 40 år med konservativ regering. Hvad denne nye Labour-regering bliver, er endnu uvist. Der er nogle bekymrende tegn på, at udenrigspolitikken måske ikke vil ændre sig så meget, men det vil vise sig. På søndag er der anden runde af valget i Frankrig, hvor meningsmålingerne lige nu ikke tyder på, at en Macron-sejr ligger i kortene. Det forventes generelt, at hvis der kommer en højreorienteret Le Pen-domineret regering, vil der blive en meget vanskelig periode med samarbejde mellem formandskabet og regeringen. Det er klart, at disse valgnederlag, som vi har set, begyndende med valget til Europa-Parlamentet, er en høj og klar stemme fra befolkningen mod etablisementets nuværende politik, både med hensyn til krigspolitikken, men også med hensyn til nedskæringspolitikken. For al denne militarisering af Europa går hånd i hånd med de mest dramatiske nedskæringer i økonomien, stramninger, Schachtiansk økonomi af værste skuffe, og det afviser befolkningen meget, meget kraftigt.

Nu vil jeg gerne nævne en anden vigtig udvikling, og det er, at man i Tyskland siden januar i år har været i gang med at forberede noget, der hedder Operationsplan Tyskland, og den blev præsenteret for to dage siden i et tv-interview med NTV i Tyskland af generalløjtnant André Bodemann, som er chef for Bundeswehrs territoriale styrker. Han er ansvarlig for denne Operationsplan Tyskland. I interviewet forklarede han, hvad det hele handler om. Han udtalte, at vi havde over 100 hemmelige møder i lukkede rum; vi producerede et hemmeligt dokument på 1.000 sider, så du kan se, at det er meget komplekst. Det drejer sig grundlæggende om marchen mod Østfronten. Han sagde, lad os antage, at amerikanerne lander i Holland, og så kommer de gennem Holland mod Tyskland, ad motorvej, med tog, i bil. De ankommer til Tyskland, og på grund af værtslandsaftalen overtager tyskerne den logistiske forsyning og forplejningen. Og da Bundeswehr på det tidspunkt allerede er på Østfronten, kan de ikke tage sig af logistikken, så derfor har du civile katastrofeorganisationer som Røde Kors, [s/l Eurolita inaud; 24:25] og lignende organisationer, der vil oprette lejre ved stoppestederne på motorvejen, hvor de vil levere mad, væsker, brændstof, sanitetsudstyr til disse amerikanske tropper. Der er allerede indgået kontrakter med civile firmaer om at levere logistik og catering til at levere maden; det ved vi fra nogle kontakter, som har rapporteret, at sådanne ting foregår. Men praktisk talt al opstilling til den kommende sikre krig med Rusland på tysk territorium, og ingen snak om diplomati, ingen snak om, at det måske ikke sker. Men al snak går på, at vi skal være klar til krig senest i 2029, for så vil Rusland ikke kun angribe de baltiske lande og Polen, men også europæiske stater.

Det er utroligt, for alt omkring denne krigsforberedelse er afhængig af, at man har styr på den fortælling. Den fortælling siger, at Putin på ingen måde vil forhandle; det er klart, at vi er nødt til at besejre Rusland på slagmarken i Ukraine, fordi Putin ønsker at genskabe Sovjetunionen, og derfor er der ingen måde at løse det på fredelig vis, så vi er nødt til at gå i krig. I den tale sagde generalløjtnant Bodemann også, at der allerede foregår sabotage, cyberkrigsførelse; se på Nord Stream 2. Det er den største frækhed, bare i forbifarten at

flette ind, at det var Rusland, der lavede sabotagen af Nord Stream 2, hvilket er grunden til, at den tyske økonomi er i frit fald lige nu på grund af de høje energipriser som følge heraf. Det er ren og skær fantasi at insinuere noget, som der ikke er noget bevis for, men en udbredt hypotese om, at det ikke var Rusland, men måske den vestlige side. Seymour Hersh sagde endda, at det var USA i samarbejde med Norge, der gjorde det. Men det viser, hvor meget sandhed der er i det. Det andet omdrejningspunkt, nemlig at Putin ønsker at genskabe Sovjetunionen; det, Orbán gør i Moskva lige nu, gør det helt klart, at det også er en åbenlys løgn.

Derfor er det så meget desto vigtigere, at vi ser på det spørgsmål, vi diskuterede sidste gang, nemlig hvad der er konklusionen på Biden-Trump-debatten, og det faktum, at koret nu kræver, at Biden skal træde tilbage; at Biden ikke er villig til at træde tilbage. Hele det kor vokser dag for dag. Men vi brugte debatten sidste gang til at sige, at det interessante spørgsmål ikke er, hvem der er præsidentkandidat de næste fire år; det afgørende spørgsmål er, at hvis Biden tydeligvis ikke er egnet til at lede Det Hvide Hus, hvem skal så lede Det Hvide Hus? Hvem har fingeren på knappen? Til det formål begyndte vi at se på det, der generelt kaldes det permanente bureaukrati, som forbliver, uanset hvilken præsident der sidder i Det Hvide Hus, og som nogle mennesker kalder den dybe stat. Det er faktisk ikke så mystisk, for det er det permanente bureaukrati. Der var nogle artikler om, hvem der er i Bidens inderkreds; der var en artikel af Seymour Hersh og en af {New York Times}, som begge peger på tre personer. Den ene er Tom Donilon, som har været i Obama-lejren i lang tid i forskellige ledende stillinger; hans yngre bror Mike Donilon og den tidligere senator Ted Kaufman. Donilon og Ron Klain tilhører alle advokatfirmaet O'Melveny and Myers, LLP i Los Angeles. Vi kiggede i vores {EIR}-arkiv, som altid er et meget nyttigt sted at gå hen, hvis man vil have noget baggrundsviden, fordi vi har samlet en masse viden gennem årene. Der skrev vi allerede i 1993 om advokatfirmaet O'Melveny and Myers, at Tom Donilons mentor var ingen ringere end Warren Christopher, som var ansat i den første Clinton-administration. Dette er meget vigtigt, fordi vi gentagne gange har stillet spørgsmålet om, hvad der gik galt efter

Sovjetunionens sammenbrud, hvor det var meget tydeligt, at der var en periode, hvor en fredsordning ville have været yderst realistisk. Der var en generel anerkendelse af, at Sovjetunionen allerede var holdt op med at være en trussel to år før dets opløsning. Jack Matlock og andre har bekræftet, at det blev lovet Sovjetunionen og Gorbatsjov, at NATO ikke ville flytte sig en tomme mod øst. Det er klart, at det potentielle klima for at bygge et fælles europæisk hus enten i Europa eller fra Vladivostok til Lissabon, det løfte blev skridt for skridt undermineret. Og mere og mere blev Rusland gjort til fjenden igen, på trods af at det ikke længere var kommunistisk.

Så vi begyndte at se på, hvad der forårsagede denne transformation, og her i denne periode under Clinton-administrationen er der et nøglepunkt. Vi ved, at et vigtigt punkt var, at NATO i 1999 indledte det første illegitime angreb på Jugoslavien. Ulovligt, fordi det ikke var støttet af en beslutning i FN's Sikkerhedsråd, og en af nøglepersonerne bag det var ingen ringere end Tom Donilon, og naturligvis også vicepræsident Gore og Warren Christopher i baggrunden. Så hvis man husker det, forsøgte Clinton at forbedre forholdet til Rusland i Jeltsin-perioden. Men da angrebet på Jugoslavien fandt sted, var premierminister Primakov på vej til USA, hvor han ønskede at føre forskellige former for forhandlinger med IMF, men også med Clinton-administrationen. Da han fik at vide, at NATO-angrebet var nært forestående, beordrede han midt over Atlanten sit fly til at vende om og vende tilbage. Det var et absolut slag mod muligheden for at forbedre forholdet.

Så når vi forsøger at rekonstruere, hvad der gik galt i perioden efter Sovjetunionens sammenbrud, er dette helt sikkert et vigtigt element, som vi bør notere os og forsøge at kaste mere lys over alt dette. Jeg synes, det er meget vigtigt, fordi vi nu befinder os i den farligste periode. Der er mange mennesker, der har understreget, at de næste tre til fem måneder frem til det amerikanske valg sandsynligvis er den farligste periode i menneskehedens historie. Om få dage er der NATO-topmøde i Washington. I juli måned forventes det, hvis det ikke stoppes, at de første F-16 vil blive leveret til

Ukraine. Rusland har allerede sagt, at dette er en absolut rød linje, fordi de ikke vil vide, om denne F-16 har atomare våben eller ej, og de vil ikke være i stand til at tolerere tilstedeværelsen af sådanne fly i Ukraine. Så dette vil være et af de vigtige farepunkter.

Jeg tror, at spørgsmålet er, om Rusland er klar til at forhandle. Ray McGovern havde besvaret alle disse beskyldninger om, at Rusland ønsker at genskabe Sovjetunionen, med en ret vigtig artikel i Consortium News. Han påpegede, hvad andre før ham havde identificeret, nemlig at både Putin og Zelenskyj i marts 2022 i Istanbul i bund og grund var blevet enige om at afslutte konflikten. Putin trak sine tropper tilbage fra Ukraine, og de udskød løsningen af Krim-spørgsmålet 15 år ud i fremtiden, så det ikke ville stå i vejen. Tilsyneladende gik Zelenskyj med til, at Ukraine ikke ville blive medlem af NATO og ville forblive neutral, hvis der blev givet garantier for Ukraines sikkerhed. Det var godt på vej, og så fløj Boris Johnson ind og sagde: "Nej, underskriv ikke noget. Fortsæt med at kæmpe."

Jeg tror, det er vigtigt, at vi rekonstruerer alt dette i detaljer og med stor nøjagtighed. For hvis der er en mulighed for fred, skal den forfølges med alle midler, og fortællingen om, at der ikke findes nogen fredsmulighed, skal bekæmpes, for den står i vejen for en diplomatisk løsning.

Så når alt dette er sagt, tror jeg, at vi befinder os i et utroligt anspændt øjeblik, men det er ikke uden håb. Jeg vil gerne lykønske premierminister Orbán med, at han tog initiativet og ikke respekterede EU's krigsmagere. Forhåbentlig vil det give mange mennesker i verden en lærestreg om, hvad man skal gøre i verden, når man kæmper for fred.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg kan rapportere, at de tyske arrangører fra de østtyske foreninger, som deltog i IPC-mødet i sidste uge, også var meget begejstrede for underskriftsindsamlingen, og de sagde, at de ville sende den videre, og jeg er sikker på, at nogle af dem også vil underskrive den inden længe.

Jeg tror, at jeg virkelig vil opfordre alle deltagere i dette opkald og andre, der har været med tidligere, og som måske ikke er med i dag. Jeg tror, vi er nødt til at gøre, udover at mobilisere for øjeblikkelig våbenhvile, fredsforhandlinger og sprede budskabet om denne banebrydende udvikling, så tror jeg også, vi er nødt til at gøre noget dybdegående arbejde. Jeg tror, at det, vi oplever lige nu, er en gigantisk indsats for at erstatte virkeligheden med fortællinger. Og jeg tror på Platon, jeg tror på Sokrates og den sokratiske dialog. Jeg tror ikke, at nogen har patent på sandheden, men jeg tror, at den sokratiske dialog er en metode til, hvordan man kan nå frem til sandheden. Hvis vi ender i en verden, hvor alle sider bare forsvarer deres fortællinger, går sandheden tabt. Hvis man ser på de ti principper, jeg har foreslået til diskussionen om, hvad en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur skal baseres på, så er de sidste tre af principperne filosofiske principper. Et af dem siger faktisk, at vi skal gå videre end blot meninger, og at vi skal forsøge at etablere en videnskabelig sandhed. Med hensyn til naturvidenskab er det faktisk ikke så svært, for hvis man har et universelt fysisk princip, så er det gyldigt i Afrika, i USA og i Europa. Man kan sige, at det kan verificeres overalt, og derfor er det sandheden; eller i det mindste en meget tæt tilnærmelse til sandheden.

Det samme gælder for historie. Det er naturligvis meget sværere, fordi historie skyldes fortolkning i den måde, man organiserer fakta på, hvad man inkluderer, hvad man udelader; kompositionens fejlslutning. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, har faktisk skrevet et meget vigtigt dokument om, hvad der er fakta. Jeg har ikke citeret her lige nu; vi havde det i vores internationale briefing, Daily Alert i dag, men det er værd at overveje. Ikke desto mindre er grunden til, at jeg siger alt dette, at jeg tror, vi er nødt til at udfordre historikere, journalister, undersøgende journalister og andre mennesker, der beskæftiger sig med historisk sandhed, til at rekonstruere, hvordan vi kom til dette punkt med en potentiel tredje verdenskrig? Hvordan kunne en utrolig historisk chance, som eksisterede for mere end 30 år siden med den tyske genforening, Sovjetunionens sammenbrud – som naturligvis ikke var en god ting for de mennesker, der boede der, det var et

sammenbrud af deres system. Putin har sagt, at han betragter Sovjetunionens endeligt som den største katastrofe i det 20. århundrede eller en lignende formulering. Netop det Putincitat bliver altid misfortolket til, at han ønsker at genskabe Sovjetunionen. Det var ikke det, han sagde; han sagde det, fordi de følgende år af Jeltsin-perioden, hvor den russiske industrikapacitet blev afviklet fra 1991 til 1994, faldt til kun 30 % af den tidligere kapacitet. Det førte til et utroligt kollaps i den befolkningsmæssige kurve. De mistede 1 million om året, fordi dødsraten steg i forhold til fødselsraten. Det var det, Putin henviste til; de omstændigheder, hvorunder Sovjetunionen kollapsede, førte så til kollapset i 1990'erne, og det er det, han betegner som denne katastrofe. Nu bruger jeg det kun som et eksempel; man kan altid plukke et argument ud af en længere sammenhæng og sætte det sammen på en anden måde. Der er nu et nyt ord for det i kampen om informationskrig og narrativ kontrol. Det hedder "dekontekstualisering"; jeg tror, jeg bruger ordet på den rigtige måde. Vi plejede at kalde det kompositionsfejl. Man kan tage "fakta" og sætte dem sammen på en vilkårlig måde, og så når man frem til det modsatte af, hvad de egentlig betyder. Men jeg tror, at alt lige nu er under fortællingens kontrol, man er nødt til at få folk til at tro, at fred er umulig; at Rusland skal besejres, og derfor er en sejr på slagmarken det, der er vigtigt. Det er den sikre vej til Tredje Verdenskrig.

I Tyskland er det endda ikke længere tilladt at sige, at det, der sker i Ukraine, ikke er en uprovokeret angrebskrig fra Ruslands side. Hvis du siger det, kan du, som en af de tidligere talere påpegede, blive sat i fængsel eller arresteret eller straffet på en eller anden alvorlig måde. Jeg tror, det er enden på demokratiet, frihedens død, og jeg tror, vi er nødt til at kæmpe for historisk sandfærdighed, og derfor vil jeg opfordre alle deltagere i IPC-processen til at hjælpe med at rekonstruere, hvad der faktisk er sket siden 1989, siden muren faldt. Hvad var chancerne? Hvordan blev de overset? Hvorfor blev de forpasset? Hvad kom i deres sted? For jeg tror, at en rationel bearbejdning af den historie er en vigtig ingrediens, som vi kan vende tilbage til i en diskussion, for kun hvis man ser på, hvad der gik galt, kan man seriøst overveje, hvad der er nødt til at blive gjort for

at rette op på det.

Så det er bare stof til eftertanke. Måske er der nogen, der vil tage det op i næste periode. Jeg ville være meget glad, hvis det skete.

Ellers vil jeg gerne appellere til jer om, at vi i næste uge har NATO-topmøde. Der vil være demonstrationer i Washington og andre steder. Deltag i dem, hvor du kan; hjælp os med at opbygge IPC-processen. Lad os især fokusere på Putins fredstilbud fra den 14. juni, de kinesiske fredstilbud, diskussionen om en ny sikkerhedsarkitektur, som præsident Xi Jinping udtalte med sin idé om et fællesskab for en fælles fremtid for hele menneskeheden, og Schiller Instituttets ti principper. Lad os gøre det til diskussionen om, hvordan vi kommer ud af denne krise. Men mobiliser; vær aktiv; og sørg for at gøre det maksimale for at bevare verdensfreden.